

Prædiken til 1. søndag eft. Hellig3Konger 2021. Mk 10,13-16.

Det er første søndag efter Hellig Tre Konger i dag.

Det er den første søndags gudstjeneste, vi holder i det nye kalenderår, 2021. Et årstal, som jeg stadig lige skal tænke mig om for at skrive. Sådan er det altid i januar.

I kan desværre ikke synge med på salmerne, men evt. nynne lidt med. Denne gudstjeneste må kun vare ½ time. Sådan er det for kirken i denne tid, og det skal vi arbejde med på, til tiderne bliver bedre.

Så til sagen: I har i dagens Evangelietekst hørt Jesus fortælle om de små børn og Guds Rige.

Jesus ville gerne velsigne de små børn, som mødrene rakte frem. Kig blot op på Kerte Kirkes altertavle, så har I motivet.

Disciplene syntes, det var spild af tid at velsigne små børn, for det var jo bare børn, der hverken kunne arbejde eller sige noget smart.

Nej, men de kan noget andet, siger Jesus: de kan vise tillid.

Så det er faktisk de små børn, der skal være rollemodeller for jer, når det kommer til at tage imod Guds Rige, tage imod troens gave.

Derfor bliver denne tekst om de små børn brugt ved dåb i kirken.

Og derfor laver vi ikke om på teksten, når det en gang imellem er en voksen, der skal døbes. I dåben bliver voksne forvandlet til små, tillidsfulde børn.

Det er stadigvæk det samme budskab:

”Den, der ikke tager imod Guds Rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det”.

Guds Rige er her allerede nu. Og samtidig er det her endnu ikke.

Allerede – endnu ikke.

Guds Rige ER her allerede, på jorden – og samtidig er det her endnu ikke. Vi venter.

Det er forklaringen på, at vi ikke kan putte Guds Rige ned i en kasse og sætte gaffatape omkring og tænke, at så kan vi lige pakke det op en anden gang, når vi har brug for det.

Det er slet ikke vores opgave at holde på Guds Rige, klamre os til det.

Guds Rige er at blive taget imod af Gud. Uforbeholdent. Med tillid til, at det sker.

Derfor kan det ske, at forældre, bedsteforældre, oldeforældre og øvrig familie til et barn, der bliver døbt, pludselig kan mærke, at hov – nu kom dén følelse, at Guds Rige egentlig var midt iblandt dem. I kirken. Under dåben.

Også under en gudstjeneste som i dag, i denne Coronatid. Når man lytter til musikken og sangen, mærker man Helligåndens nærvær, og at Guds Rige er midt iblandt os.

Også en gudstjeneste på en halv time!

Amen.

Salmer:

- 136: Dejlil er den himmel blå**
- 117: En rose så jeg skyde**
- 51: Jeg er i Herrens Hænder**
- 712: Vær velkommen, Herrens år**